

An illustration of a young man and woman. The man, on the left, has brown, wavy hair and is wearing a blue suit jacket over a white shirt. He is looking towards the right. The woman, on the right, has long, wavy brown hair and is wearing black-rimmed glasses, a white long-sleeved shirt, and blue jeans. She is holding a blue book and looking towards the left. The background is a solid light blue.

MARINA ADAIR

S LÁSKOU
TĚ
NENÁVÍDÍM

BARONET

S láskou tě nenávidím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Marina Adair
S láskou tě nenávidím – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

S LÁSKOU
TĚ
NENÁVIDÍM

S LÁSKOU
TĚ
NENÁVIDÍM

MARINA ADAIR

*Pro Barb Haliday
za sdílení svých příběhů a za zranitelnost,
díky níž tato kniha mohla vzniknout.*

1. kapitola

RANDE

Summer Russoová věřila v osud, pravou lásku a čokoládový dort. Také věřila, že její perfektní protějšek na ni čeká za rohem. Anebo je už možná přímo před ní, pomyslela si s lehkou závratí, zatímco vzhlížela ke svému romantickému hrdinovi.

Po měsících pozorování doktora Dashinga zpovzdálí se Summer konečně podařilo ulovit svého vysněného muže. Přesněji řečeno, jejich vodítka na psy se zachytila jedno o druhé a ve snaze osvobodit své miláčky se do sebe zamotali a padli jeden druhému do náruče. Stehno na stehno, hrud' na hrud', až jejich osobní bubliny zcela splynuly. A potom ji požádal o telefonní číslo. A tak se nyní, v chladném květnovém podvečeru, ocitla před svým knihkupectvím Amorův šíp a hleděla do očí muži, který by mohl být její spřízněnou duší.

„Omlouvám se za to předtím... ehm, jak ti můj pes obskakoval nohu,“ řekl doktor Daniel.

Summer mávla odmítavě rukou. „To nic, takové věci se stávají.“

„No, já doufám, že po...“ – Daniel se předklonil a položil ruce na uši svého dalmatina Fleka – „vymiškování už se to nebude opakovat.“

„Je to ještě štěně. Vzpomeň si na sebe, když jsi byl v pubertě.“

„Rozhodně jsem neobskakoval náhodné ženy.“

Při slově „náhodné“ jí zrudly tváře nejistotou. Jistě, oficiálně se „potkali“ teprve před několika měsíci a tohle bylo jejich první rande. Ale takové slovo nějak nezapadalo do její vysněné představy o romantickém sblížování. Byla to láska na první pohled? To určitě ne, ale v ten únorový den před několika měsíci v Connecticutu Amor bezesporu provozoval svá kouzla, protože vysvitlo slunce, obloha se skvěla zářivě modrou barvou a ve vzduchu byla cítit romantika. Když se dva páry očí setkaly v přelidněném parku pro psy na Valentýna, zajisté v tom musel mít prsty osud.

„Dneska to bylo moc fajn,“ usmála se Summer.

„Někdy bychom si to měli zopakovat,“ prohodil doktor Daniel a přistoupil blíž. Jeho oči měly barvu rozpuštěné čokolády – a Summer milovala čokoládu. Měl husté, tmavě hnědé vlasy, silnou čelist a hezké plné rty. Byl středně vysoký – asi sto pětasedmdesát centimetrů – a rozhodně pohledný, pokud jste si potrpěli na intelektuální typy. Měl rád knihy – hlavně odborné lékařské publikace – a taky psy a dobře se s ním povídalo. Dával přednost vědě před osudem, ale nikdo není dokonalý.

„Můj obchod je v pondělí zavřený,“ nadhodila a pak si vzpomněla na slib, který dala sama sobě, když jí bylo šestnáct a její tajný idol pozval na ples její dvojče.

Bud' odvázná. Bud' hrdinkou svého vlastního příběhu.

Summer strávila většinu svého života mezi stránkami knih – její srdce tam bylo v bezpečí. To však znamenalo, že by se vzdávala naděje na lásku. Najít

spřízněnou duši a mít mezi sebou takový druh pouta, jaké existovalo mezi jejími rodiči, to bylo ve skutečnosti její absolutní prioritou. Problém byl v tom, že měla „talent“ proměnit každé potenciálně nadějně rande v úplnou katastrofu. Jako když Sexy Makléři vylila horkou kávu na boty nebo když v autobuse spadla Hezounovi Kutilovi do klína a vši silou šťouchla loktem do jeho nádobíčka. To však nijak neumenšilo její touhu najít dokonalý protějšek.

A tím by mohl být šarmantní doktor Daniel. Musel si to myslet také, protože se jí díval na prsa. Ne že by vyloženě civěl, ale každou chvíli mu oči sjely dolů, jako by se už těšil na to, co snad bude následovat – vášnivý polibek pod lampou na verandě. Nebylo divu, protože se dnes strategicky rozhodla, že si nechá rozepnuté horní dva knoflíčky svých sexy rudých šatů. Nevystavovala všechno na odiv, ale rozhodně se dalo tušit, co se ve výstřihu skrývá. A Summer se neměla za co stydět.

„Nebo můžeme zajít do baru naproti přes ulici a dát si drink,“ navrhla kurážně a doufala, že její úsměv působí sebevědomě. Dnes nechtěla být tím věčně ustaraným členem rodiny, což byla její obvyklá poloha. „Můžeme si tam vzít s sebou dovnitř psy.“

Summer nikdy předtím nenapadlo, že by úsměv mohl být citlivý, ale zdálo se, že doktor Daniel je plný soucitu. Nejspíš to bylo způsobeno tím, jak pacientům pomáhal procházet jejich nejhoršími dny. Možná by mu měla udělat kompliment, protože pro ni to naopak byl jeden z jejích nejlepších dnů.

Romantické rande v parku, kde Princezna Pampeliška s Flekem skotačili mezi ostatními psy, po němž následovala tahle procházka při západu slunce po Hlavní ulici lemované lampami, jež překypovala jarními kvě-

tinami na pozadí moře malebných obchůdků se žlutými a bílými markýzami a historií sahající až do konce 19. století.

Od pobřeží vanul chladný jarní vánek, který se kolem nich ovíjel jako konejšivá přikrývka.

Staré centrum města Ridgefield si před západem slunce srolovalo rohožky a nechalo Summer a Daniela ve večerním vzduchu samotné. Slunce ještě nezapadlo, takže hvězdy ještě nevyšly, ale nad jejich hlavami se rozprostíraly miliony třpytivých světél, které vytvářely dokonalý okamžik pro polibek.

„Nebo můžeme jít ke mně.“ Ukázala na okno svého bytu v patře nad knihkupectvím. „Moje sestra odcestovala kvůli práci, takže mám byt jenom pro sebe. Mám v ledničce nějaké víno a domácí psí pamlsky.“

Při slově „pamlsky“ se Princezna Pampeliška, Summerina fenka francouzského buldočka, postavila do pozoru, jedno ucho nastražené, hlavu nakloněnou, jako by se snažila nasát atmosféru kolem sebe a odhadnout, co bude dál. Něco, o co se pokoušela i Summer, protože Danielovou odpověď bylo nakrčené obočí a pohled na hodinky.

Podíval se přes ulici na luxusní bar a povzdechl si. „Kéž bych mohl, ale tento víkend přednáším na lékařské konferenci TEDMED a ještě musím dokončit prezentaci. Mezi prací v nemocnici a na mém podcastu si jen horko těžko najdu čas, abych mohl vypilovat svůj projev.“

Daniel byl nejen uznávaným lékařem zabývajícím se léčbou neplodnosti a poskytovatelem pomoci v rámci Lékařů bez hranic, navíc byl také moderátorem úspěšného podcastu – což byla další věc, kterou měli společnou. Zatímco Summer moderovala podcast s názvem *Amorův šíp*, kde se zaměřovala na romanti-

ku, recepty na dorty a tipy na knihy, pořad doktora Daniela se jmenoval *Míchaná vajíčka*.

„O čem budeš mluvit?“

„O důležitosti předehty během ovulace a zázraku masturbace.“

Oukej. Páni. Tohle nečekala. „To zní zajímavě.“

Rozzářily se mu oči. „Chci destigmatizovat proces umělého oplodnění. In vitro může být sexy a utužit manželství, pokud je záramováno tím správným způsobem. Už jen představa ženy, která pomáhá svému partnerovi dosáhnout vyvrcholení pouze za účelem oplodnění, je jako stvořená pro milostné příběhy, nemyslíš?“

Summer si to nechtěla představovat. Jako nákupčí knih pro svůj obchod přečetla spoustu pikantních příběhů. Ale pokud si dobře vzpomínala, ani v jednom se nevyskytoval odběr spermatu.

Co jí však připadalo sexy, byla jeho vášeň pro svou profesi. A navíc, jaký muž by zasvětil svůj život tomu, aby pomáhal vytvářet rodiny? Takový, který se sám hodí na roli manžela. Už teď v duchu slyšela, jak se smíchem vyprávějí přátelům o svém prvním rande. Dívka z knihkupectví potká sexy doktora, zamilují se do sebe, mají děti ze zkumavky a žijí šťastně až do smrti. Najednou z toho byl jeden z jejích nejoblíbenějších romantických příběhů. A když to spojila s jejich náhodným setkáním na Valentýna, jako by to bylo napsáno přímo ve hvězdách.

„Což mě přivádí k něčemu, na co jsem se tě chtěl celý den zeptat.“ Přistoupil blíž a ztišil hlas a ona ucítila tlak v podbřišku. Od toho dne v psím parku, kdy se zamotali do vodítek, se v jejích útrobach ustálilo očekávání. Cítila, že se jí bude ptát na otázky, které muži kladou, když se o ženu zajímají. „Uvědomuju si,

že ti to říkám pozdě, takže na tebe netlačím, abys řekla ano, ale TEDMED se letos koná na Havaji.“

„Havaj?“ Summer si představila doktora Daniela na pláži, bez košile a s širokým úsměvem na tváři, jak jí po těle roztírá opalovací krém.

Bože, jak je to dlouho, co se jí naposledy dotýkaly mužské ruce?

„To zní úžasně.“ Kloubem ruky si postrčila brýle po kořeni nosu. „Myslím, že pár dní na pláži by měl každý doktor předepisovat jako ideální odpočinek.“

„Přesně. Chci říct, že spoustu času budu samozřejmě trávit po konferenčních místnostech, což je důvod, proč zůstávám o den déle, abych se mohl pořádně odreagovat, šnorchlovat, prostě relaxovat.“

Ach bože, po posledních třech letech nepřetržité práce na rozvoji svého knihkupectví a podcastu by se Summer potřebovala taky trochu odreagovat. A taky by nutně potřebovala orgasmus, ke kterému by ji přivedl muž.

„A tak mě napadlo...“

Vzhledla k němu a fascinovaně sledovala jeho rty, zatímco mluvil. Snila o tom, jaké to bude, až si ji přivine na ten svůj lepší-než-průměrný hrudník, bez trička, vlhký z oceánu, a pak se zeptá, jestli by si spolu nemohli užít trochu toho šnorchlování mezi zamotanými prostěradly.

Bude těžké udělat si volný víkend během jednoho z nejvytíženějších týdnů v měsíci, ale ona to zvládne. Pro toho správného muže to určitě chce udělat...

„...jestli bys nemohla pohlídat Fleka?“

„Ráda,“ vydechla a zničehonic zažila ten příslovečný pocit, jako by jí někdo vylil na hlavu kbelík studené vody. „Počkej. Cože?“

„Uvědomuji si, že je to velká prosba. Jenže on tr-

pí absurdní separační úzkostí, takže psí hotel by nebyl nic pro něj. Nechal bych ho u rodičů, jenže máma je alergická.“

Summer na zlomek vteřiny zadoufala, že jí teď jemně zmáčkne ruku takovým tím škádlivým způsobem a rozchechtá se. „Dělám si legraci! Ve skutečnosti už se nemůžu dočkat, až tě uvidím v plavkách!“

„Chci říct, že Flek a Princezna Pampeliška si přece tak dobře rozumí,“ pokračoval, a tentokrát byl kbelík plný ledu. „Prostě jsem doufal, že by u tebe mohl zůstat přes víkend.“

„Přes víkend?“ zaskřehotala.

„Maximálně čtyři dny.“ Konečně se dočkala stisku ruky. „Jsem zoufalý.“

„To je něco, s čím se můžu ztotožnit,“ ucedila Summer.

„Bože, Summer. Jsi moje záchránkyně.“

Na mysl jí přišlo spíš slovo „měkkota“, ale neřekla nic.

„Myslím to vážně. Nemám žádné jiné kamarády, kterým bych ho mohl svěřit.“

A to byl poslední hřebíček do rakve tohohle rande. To slovo na K, které ji pronásledovalo všude.

Romantika byla jejím životem i povoláním, takže už přesně věděla, jak tenhle příběh skončí. S novým kamarádem, zatímco Summer přece hledala lásku. Byl to věčný příběh. Dívka potká chlapce, chlapec s dívkou flirtuje a pak ji požádá, aby strávila víkend sbíráním psích hovínek z chodníku, zatímco chlapec odlétá na exotickou dovolenou. A tam potká svou pravou lásku, se kterou se zasnoubí. Epilogem bude jejich svatba, přičemž první dívka bude pozvaná ke stolu pro nezadané.

Možná by Summer už teď měla potvrdit účast a zamluvit si pečené kuře – které bude s největší prav-

děpodobností stejně suché jako ostatní svobodní muži u stolu.

„Když pomínu to obskakování, Flek je skvělý pes. Klidný, tichý,“ – Flek zaštěkal – „přátelský a velmi společenský. A sama dobře víš, jak si rozumí s Pampeliškou.“

Z Pampeliščina nosu se vydralo kýchnutí a na Summeriny šaty vystříkla tekutina. Pak se Pampeliška postavila na své křivé nohy – což byl sám o sobě těžký výkon, protože měla tělo jako bowlingovou kouli a tlapy jako hroch. Po dlouhé chvíli ticha, naplněného vzájemnou adorací mezi oběma pejsky, Pampeliška krátce štěkla a upřela na Summer své psí oči plné očekávání.

Možná to byl osud. Summer měla před sebou dlouhý víkend. Připravovala se na autogramiádu jednoho místního autora a čekal ji první podcastový rozhovor o mezigalaktické lásce. Navíc se už za měsíc mělo konat každoroční setkání rodiny Russoových, a do toho mzdy, inventura a jarní výzdoba výlohy. Možná to nakonec není tak špatný nápad mít pro Pampelišku společníka.

Summer se s rezignovaným povzdechem sehnula, aby podrbala Fleka za ušima. Pes blaženě zafuněl a pak se překulil na záda. „Kdy mi ho chceš dovézt?“

„Mohl bych se stavit v pátek ráno?“

Pro Summer bylo přirozené, že se odjakživa snažila vyjít vstříc všem lidem kolem sebe.

„Samozřejmě,“ odtušila a tváře ji bolely od toho, jak se křečovitě usmívala. „Proč ne.“

Jistojistě jí tenhle malý závislák, který obskakuje lidem nohy, neodradí zákazníky.

Bože, co ji to napadlo?

Měla odmítnout. Stát si za svým. Překonat ten svůj syndrom hodného člověka, který se vždy za každou

cenu snaží všechny potěšit. Připomenout si, že nehledá kamaráda, ale životní lásku. A na okamžik měla pocit, že už ji našla. Možná by se to ještě dalo zachránit. Občas se to přece tak vyvinulo, že se z přátel stali milenci. Anebo možná jen hledala lásku na špatném místě.

Její sestra by věděla, jak tohle rande zvrátit. Jak se dostat z kamarádské zóny. Autumn v sobě měla magnetickou a smyslnou sebejistotu, která lidi přitahovala. Obzvláště muže. Být oblíbená pro ni bylo snadné, a nejspíš neexistoval nikdo, koho by si nedokázala získat.

Summer byla jiná. Pokud se nejednalo o knihy nebo filmy, měla problém navázat konverzaci s neznámými lidmi. Byl to pozůstatek z dob tichého dětství, které strávila pozorováním lidí optikou své nejistoty. Nejistoty, kterou si už nemohla dovolit, pokud měla mít nějakou šanci najít spřízněnou duši.

Autumn se již od útlého dětství snažila být středem pozornosti: jako první uměla chodit, jako první uměla mluvit a zcela přirozeně oscilovala mezi tou správnou dávkou přítulnosti a nezávislosti. Summer raději stála za světlem reflektorů a svítila tím paprskem na kohokoli, jen ne na sebe. Většinou to fungovalo. Ale byly chvíle, jako třeba dnešní večer, kdy Summer přemýšlela, jaké by to bylo mít stejně přirozenou sebedůvěru jako její dvojče. Jak jiný by byl její život? A kolik věcí by na sobě musela změnit, aby se stala ženou, se kterou by doktor Daniel, nebo její bývalý, chtěl zůstat navěky?

Autumn vždycky žila podle svých představ a s ničím si nedělala hlavu. I kdyby šlápla do psího hovínka, stejně by pak voněla po růžích, přičemž by úklid výkalů přenechala někomu jinému – někomu jako

Summer. Jenže Summer už měla plné zuby úklidu hovin; chtěla si přivonět k růžím s někým, kdo by ji považoval za hodnou své pozornosti.

Než mohla svou nabídku vzít zpět, Daniel ji sevřel v nemotorném objetí. „Jsem tvým dlužníkem. Pokud bys potřebovala domácího kutila, doprovod na svatbu nebo partáka na cokoli, jsem tvůj člověk.“

Daniel rozhodně nebyl její člověk. Byl jen dalším mužem v dlouhé řadě nešťastných seznámení.

„Lepšího partáka jsem si nemohla přát.“

Jako na zavalanou se dal Flek do pohybu. Cítila, jak se jeho boky vlní nad jejím lýtkem a jeho drápy se zarývají do látky nových šatů, jejichž cena byla nad Summeřin rozpočet, ale stejně si je koupila, protože vypadaly báječně.

„Fleku, lehni!“ poručil mu Daniel. Než se mu podařilo uchopit štěně za obojek, večerním poklidem se rozlehl zvuk hlasitého trhání látky. Summer si s hrůzou uvědomila, že na jejích šatech vznikl rozparek od pasu dolů až k prstům u nohou. Ucítila náhlý porыв chladného větru, jako by někdo zapojil klimatizaci a namířil ji na její zadek.

„Panebože.“ Summer si přitiskla ruce na zadek a ohlédla se přes rameno, aby zjistila rozsah škod. „Panebože.“

Bylo to ještě horší, než si myslela. Celé její pozadí bylo vystavené na odiv. I kdyby se sebevíc snažila, nedokázala by zakrýt tak velkou díru. Nemocniční košile by odhalovala méně.

Ještěže si dnes vzala na sebe svoje nejvíce sexy kalhotky. Ne že by se Daniel díval. Oči měl upřené dopředu a ruce podél těla.

Summer čekala, že řekne něco vtipného, čím by odlehčil atmosféru a zbavil ji rozpaků, které ji zaplavily.

Něco po vzoru hrdiny romantických komedií Nory Ephronové. Místo toho jenom vyjekl: „O-ou.“

O-ou. Opravdový zásah přímo na srdeční komoru.

„Summer, je mi to moc líto. Stále pracujeme na povelích jako ‚lehni‘ a ‚sedni‘.“

A „neobskakuj“, pomyslela si.

Pocit ponížení ji zasáhl jako dělová koule do hrudi. Summer se chytila za roztrhané okraje šatů a ucouvla. V duchu si přála, aby se mohla rozplynout ve zdi za sebou. „To je v pořádku. Byla to nehoda.“

Daniel si ji prohlédl od hlavy až k patě a pak se posmál – ale nebyl to ten druh úsměvu „vypadáš krásně, i když máš roztrhané šaty“. „Víš, když jsi mě poprvé oslovila v tom parku...“

„Neoslovila jsem tě. Psí vodítka se nám zamotala do sebe, pamatuješ?“

„... myslel jsem si, že jsi Autumn. Ale po dnešním večeru jasně vidím rozdíl.“

Summeřina hrdost dostala přímý zásah. „Co přesně máš na mysli? To, jak mi došla slova, nebo to, že mi tvůj pes roztrhal šaty?“ Protože nic z toho by se Autumn nestalo. To by nikdy nedovolila.

„Nemyslel jsem si...“

„Co sis nemyslel? Když jsi souhlasil se schůzkou, myslel sis, že půjdeš ven s mojí sestrou?“

Daniel hlesl: „Když vy dvě vypadáte úplně stejně.“

„Jo. Protože jsme dvojčata.“

„Ale měl jsem si toho rozdílu všimnout hned. Chci říct, že Autumn je hlasitá a rozesmátá a taková... tajemná. Zatímco ty jsi víc...“

„... rezervovaná a předvídatelná.“

„Předvídatelnost je dobrá věc,“ řekl důrazně. „Muži možná touží po troše tajemství, ale po nějaké době stejně chtějí něco bezpečného, věrného a hřejivého.“

„Právě jsi popsal svého psa.“ Summer v duchu přesvědčovala sama sebe, že by to měla nechat být, že si jen koleduje o další zranění, ale stejně se nedokázala ubránit otázce. „Řekl bys ano, kdybys věděl, že jsem to já?“

„Ulevilo se mi, že jsi to ty,“ pronesl bez váhání a její pošramocené ego se vzpamatovalo natolik, aby se mohla nadechnout, aniž by jí to způsobilo příliš velkou bolest. „Teď zrovna nechci randit. Mezi prací a výzkumem nemám energii na nic víc než na přátele.“

„Takže jsi hned věděl, že budeme jenom kamarády?“

„A ty snad ne? Vždyť jsi chtěla, abych se s tebou sešel v parku pro psy. Povídali jsme si o knihách, lékařských časopisech a o zažívacím ústrojí našich psů. To zrovna nekřičí ,rande‘.“

Zkřížila si ruce na prsou a zamračila se. „Vzala jsem si úplně nové šaty. Červené, sexy šaty na rande.“

„To je možné, ale tvoje energie je nastavená na ,čekání na někoho jiného‘.“

Opravdu?

Summer si o sobě ráda myslela, že je otevřená a vstřícná, upřímně hledající toho pravého muže. Možná byla tak zaneprázdněná hledáním lásky na Instagramu, že jí něco unikalo v reálném životě. Ale zkoušela na to jít pomalu a opatrně s Kenem, který se nakonec přestěhoval tisíc mil daleko, kde našel svou osudovou lásku, jak se dozvěděla na sociálních sítích.

Daniel najednou znehybněl a v jeho očích se objevilo poznání, ze kterého se Summer udělalo nevolno. „Ty sis myslela, že tohle je rande?“

Ano! Samozřejmě, že jsem si myslela, že je to rande. To by si myslela každá žena! Na druhou stranu, Sum-

mer Russoová nebyla jako jiné ženy. Byla čestnou knihomolkou Ridgefieldu, plachou dívkou se zálibou v odhánění skvělých mužů. „Už musím jít.“

Strčil si ruce do kapes a zhoupł se na patách. „Takže ten pátek platí?“

Summer zvedla oba palce nahoru a Princezna Pampeliška vyštěkla. „Platí.“

Počkala, až doktor Daniel s Flekem zmizí za rohem, než se opřela o stěnu a zavřela oči.

Proč se jí to pořád dělo? Tohle byl sedmý neúspěšný pokus jenom za letošek, a to byl teprve květen.

„Vzhůru a dál,“ řekla Pampelišce.

Pampeliška se na ni podívala těma svýma velkýma psíma očima nad roztomilým vrásčitým čenichem a prdla si.

„Pěkně jsi to shrnula.“ Summer se napřímila a vedla Pampelišku do obchodu, kde ji přivítaly cinkající zvonky nade dveřmi. Na okamžik se v duchu vrátila do toho dne, kdy sem vstoupila poprvé.

Znovu ji v nose zašimral zatuchlý pach inkoustu na papíře, lepidla z vazby a vůně italského espressa, které se podávalo zákazníkům. Přivítala ji také spousta vzpomínek. Seděla schoulená na babiččině klíně, obě v pyžamu, a četly si *Tajnou zahradu* nebo *Malé ženy*. Téměř cítila, jak ji babička objímá a šeptá jí do ucha, že jednoho dne bude tento obchod patřit jí.

Summer nebyla vypravěčkou jako její otec ani zářivou hvězdou jako její dvojče. Ale v tomhle knihkupectví se mohla stát kýmkoli, kým chtěla být. Krásnou princeznou, nebezpečnou vražedkyní nebo trochu nepraktickou, ale roztomilou dívkou, která díky kuráží a sebepoznání získala chlapce svých snů.

Summer se zasnila a přistihla se, že se usmívá. Takže rande neproběhlo podle plánu. No a co? I tak žila

svůj sen. Měla svůj obchod Amorův šíp a využívala svou superschopnost spárovat ten správný milostný příběh se správnou osobou.

Summer pustila Pampelišku z vodítka a fenka se okamžitě odkolébala ke své misce s jídlem, plácla sebou na zem a tvářila se jako strážce Jejího Veličenstva, který chrání korunovační klenoty. Summer si rozepnula šaty a pomalu se vydala k pultu, kde si nechávala náhradní oblečení. Podívala se na sebe do zrcadla, které bylo zavěšené za pokladnou, a zhluboka si povzdechla.

Za normálních okolností by samotný pobyt v obchodě po babičce, kde byla obklopená všemi těmi krásnými knihami plnými nekonečných dobrodružství, dokázal vymazat i ty nejhorší dny. Vlastnit Amorův šíp bylo snem každého knihomola a možnost úniku z každodenní reality musel ocenit každý milovník knih.

Ale dnes večer to nefungovalo, pomyslela si při pohledu na svůj odraz v zrcadle. Dnes večer si připadala jako velký červený hydrant v parku pro psy. Byla celá pokrytá srstí a psím soplem a nejspíš měla na podrážkách přilepená psí hovínka.

„Člověk nikdy neví, někdy se z přátelství může vyvinout láska,“ řekla si, přetáhla si šaty přes hlavu a prohlížela si obrovskou trhlinu. Šaty byly zničené, ale dnešní večer nebyl zase taková katastrofa. Byla na rande s okouzlujícím mužem, získala pár nových zkušeností a vyšla z toho o jednu nepovedenou schůzku blíž ke své spřízněné duši.

Summeřin talent vidět romantiku v každodenním životě byla další z jejích superschopností. Jako by svůj život žila podle citátu z *Lásky nebeské*: „Láska je všude kolem nás.“

Summer tomu celým svým srdcem věřila. Stačí se podívat na naši rodinu, myslela si. Byli blázniví, hluční a dotěrní, ale milovali se stejně vášnivě, jako strkali nos do záležitostí toho druhého. Summer toužila mít partnera, se kterým by zažívala stejnou lásku a vášeň, jaká byla mezi jejími rodiči.

„Jedna pohádka u konce, další přede mnou,“ řekla a nechala šaty sklouznout na podlahu.

„Poslyš,“ ozval se někdo za jejími zády, „kdybys na něj šla takhle, nejspíš bys dostala pusu. Možná i něco víc.“

Summer se v hrdle zadrhl výkřik, zatímco popadla pracovní košili a přitiskla si ji k hrudi. V zrcadle viděla vysoký, široký, hrůzostrašný stín.

Summer, která si nikdy nehrála na dámu v nesnážích, v sobě zmobilizovala kurážnou hrdinku a popadla nejtěžší věc, která byla v dosahu – podepsané první vydání románu *Anna Karenina*, které jí babička přivezla z Itálie. Vážilo tolik jako betonový kvádr a jeho hrany byly ostré jako pilník.

Instinktivně se otočila a vrhla literární granát na veřelce. Jenže Summer nikdy neměla tu nejlepší koordinaci – tato schopnost připadla Autumn – a tak kniha odletěla doleva, kde narazila do police s erotickou literaturou.

„Těsně vedle, lásco,“ uslyšela úsečný hlas s precizním britským přízvukem, který vycházel z měkkého koženého gauče v čítárně.

Poznala by ten pompézní, nabubřelý hlas kdekoli. S rovnoměrně zdůrazněnými slabikami a lehkým trylkem nad „r“, jako by skoro zpíval – ne v dobrém slova smyslu jako princ Harry, ale takovým způsobem, který jí brnkal na nervy. Když si pomyslela, že jí ten hlas kdysi připadal elegantní a okouzlující...

Muži se po tváři pomalu rozlil úsměv, zatímco se předklonil, aby zvedl knihu a líně v ní listoval. Summer frustrovaně zavrčela. Proč to ze všech lidí, kteří mohli být svědky jejího zpackaného rande, musel být zrovna tenhle korporátní snob, který jen tak pro zábavu vymetal malé obchůdky? A to ani nemluvě o tom, že byl rozhodnutý Summer zlikvidovat.

Ztělesněné zlo – Wes Kingston.

2. kapitola

CHEMICKÁ ROVNICE

„Kdo říkal, že jsem chtěla pusu?“ vyštěkla Summer – a páni, byla pořádně vytočená.

Wes sjel pohledem z její podprsenky na jehlové podpatky a ušklíbl se. „Ty sexy kalhotky, co máš na sobě.“ Obdivoval kompletní balení, které představovala Summer Russoová.

Tváře jí zčervenaly, ale nemyslel si, že by to způsobily rozpaky. Na rozdíl od situace před chvílí s doktorem Dildem v jejím výrazu teď nebylo ani stopy po laskavosti; byla samý oheň a síra.

Podívala se mu zpříma do očí. „Možná jsem si je oblékla kvůli sobě.“

„Jak myslíš.“ Líně přejížděl očima po každém centimetru její kůže. Obdivoval pastelově růžové prádlo, které obepínalo její smyslné křivky a ladilo s olivovou pletí. Kdyby jen nebyla taková osina v zadku, našel by si čas, aby ten její skvostný zadek patřičně ocenil.

Ale po týdnech, kdy mu dělala samé naschvály, například sepsala petici za uzavření jeho knihkupectví, jen pokrčil rameny, jako by ho to nezajímalo.

Slyšel, jak si pod nosem zamumlala „kokot“. Z nějakého důvodu ho to rozesmálo.

„Narušil jsi můj osobní prostor, nemluvě o tom, že ses mi vloupal do obchodu.“ Zakroužila prstem. „Dovolíš?“

Otočil se. „Nechám ti trochu soukromí.“

„Říká se soukromí, ne sůkromí.“

„Vzhledem k tomu, že moje země byla v podstatě rodištěm tvého jazyka, je to sůkromí.“

„Rodiště? Říká se domovina.“

„Ráda se hádáš jen tak pro nic za nic?“

„Jenom s tebou.“

Slyšel šustění látky a zvuk zipu, který se rozléhal tičným knihkupectvím.

„Tak to mám štěstí.“ Když neodpověděla, zeptal se: „Takže hádám, že s tím pejskařem už se neuvidíš?“ Nevěděl, proč se na to ptá, ale z nějakého zvráceného důvodu mu na tom záleželo.

„Je to doktor.“

„Celý den rozdává *Playboy* a plastové kelímky.“

„Dělá děti.“

„Jsou lepší způsoby, jak dělat děti.“

Uslyšel prudké nadechnutí následované tíživou pauzou, která se zdála být nekonečná.

„Už se můžeš otočit.“

Udělal to a neubráníl se úsměvu. Měla na sobě roztrhané džíny a tričko s nápisem TÝM AMOR, které zdůrazňovalo její dokonalé křivky. Vlasy si stočila do ležérního drdolu upevněného tužkou. A pak tu byly ty její brýle, díky nimž vypadala jako studentka a mokrý sen každého knihovníka. I to, že se v jeho přítomnosti pokaždé tvářila tak nasupeně, mu připadalo sexy.

„Co tady vůbec děláš?“ zeptala se a její hlas najednou zněl unaveně a vyčerpaně. Ucítil na hrudi nepřijemné štípnutí.

„Přišel jsem ti říct, aby sis přeparkovala auto.“

„Tohle je svobodná země. Můžu parkovat, kde se mi zlíbí.“

„Pokud neblokuješ vjezd na parkoviště. Stavební dělníci už pro dnešek skončili a nemůžou vyjet.“

„To není můj problém.“

„Platím jim za každou minutu, kterou tam prosedí.“

„Možná by neměli parkovat na mém parkovišti. Jsou tam značky, na kterých je výslovně uvedeno, že místa jsou určena pouze pro zákazníky.“

„Ty značky jsou namalované rukou na pěnové lepence.“

Ignorovala jeho odpověď. „Proč jsi v mém obchodě?“

„Dveře byly odemčené a já jsem nechtěl, aby se sem někdo vloupal.“

„Říká zločinec, který se sem vloupal. Moje dveře rozhodně nebyly otevřené. Na dveřích rozhodně byla cedule ZAVŘENO. Měla bych zavolat poldy a nahlásit tě za vloupání.“

Sledoval, jak její oči rádoby nenápadně sklouzly ke dveřím, a když se podívala zpátky, jeho úsměv jí sdělil vše, co potřebovala vědět. Nachytal ji.

„Udělal jsem si espresso, doufám, že ti to nevadí.“ Pohodil hlavou směrem k šálku horké kávy, který stál na stolku vedle něj. Vzal ho do dlaní, zanořil nos do stoupající páry a zatvářil se blaženě.

„Vadí mi to.“ Summer k němu přiskočila, vytrhla mu šálek z ruky a pak ho jedním douškem vyzunkla. Oči se jí zalily slzami z příliš horké tekutiny, ale snažila se tvářit statečně. „Díky za návštěvu. Až budeš odcházet, dávej pozor, ať tě dveře neprašťí do zadku.“

„Nic vtípnějšího jsi nedokázala vymyslet? Jsem zklamaný, lásko.“

„Nemám náladu na vtípky, hlavně ať už jsi venku.“
Přešla ke dveřím, otevřela je a zůstala tam stát jako jedna ze zlatých sfing z *Nekonečného příběhu*, připravená namířit na něj laserové střely. Tohle se tedy rozhodně nevyvíjelo podle plánu.

„Omlouvám se, že jsem se sám pozval dovnitř.“
Nebylo to poprvé, co něco takového udělal. Vlastně byl celý jeho předchozí život o tom, že čekal venku, až mu někdo otevře dveře. Postupem času ho čekání přestalo bavit a místo toho začal být asertivní. Otevřený a přímý – takhle teď žil svůj život.

Summer zamrkala, jako by ji jeho omluva šokovala. Sám byl z toho v šoku. Omluva pramenila z lítosti, a Wes se vždy snažil myslet strategicky a lítost si nemohl dovolit. Ale pokud chtěl svůj projekt zrealizovat bez zpoždění, potřeboval uzavřít příměří. Bylo nezbytně nutné, aby se knikupectví Ridgefields Book-Land otevřelo bez problémů a v plánovaném termínu.

„Já se neomlouvám, že ti ukazuju dveře,“ odušila.

Vydal ze sebe dlouhý a unavený povzdech. Vztek byl vyčerpávající a on byl našťvaný. Na svého otce, kvůli tomu, že zemřel a zanechal mu podnik, který nechtěl a o který se neprosil. Na svého nevlastního bratra Randyho kvůli tomu, že nebyl schopný vést miliardový podnik. A sám na sebe, že souhlasil s podmínkami otcovy závěti. Měl se zvednout a opustit místnost v okamžiku, kdy mu právník vysvětlil, že Wes a Randy mají na rozvoj firmy pouhý rok, než ji ztratí ve prospěch správní rady. Stejně jako Wes ztratil svého otce ve chvíli, kdy zjistil, že jeho milenka, Wesova matka, čeká nemanželského syna.

Wes měl pocit, že jeho život byl až doposud plný ztrát. Proto se vždy řídil hlavou, a ne srdcem. Jestli vůbec ještě nějaké srdce měl.

„Mám pro tebe návrh, který, myslím, vyřeší problémy nás obou.“

„Jestli se chceš se mnou vyspat, tak nemám zájem.“
Bože, byla tak nedůtklivá.

„Když necháš moje chlapy parkovat na tvém parkovišti, zaplatím ti nájem, než bude výstavba hotová.“

Odmlčela se a on téměř slyšel, jak jí v hlavě cvaká mentální kalkulačka, a viděl, jak jí v očích problikávají znaky dolaru. Ne že by ho to překvapilo. Podle jeho zkušeností se ženy při vidině peněz chovaly stejně jako kočky, kterým strčíte pod nos neodolatelný pamlssek, jako tygřice připravené vrhnout se na kořist. Ačkoli Summer spíš připomínala rysa. Menšího vzrůstu, ale stejně zákeřná, když ji někdo vyprovokoval. A on ji provokoval rád.

„A co potom?“ zeptala se. „Když tví zákazníci budou využívat moje parkoviště a znemožní tak mým zákazníkům zaparkovat?“

Chtěla hrát tvrdou hru – fajn. Věděl, že každý má svou cenu. „Tisíc dolarů denně za každé obsazené místo.“

Ani nezaváhala. „Neberu.“

„Nevadí ti, když tam parkují zákazníci z butiku nebo kavárny.“

„To jsou spojenci. To ovšem vy, pane britský Šikanisto, nejste.“

„Chceš říct, že jsme ve válce?“ zeptal se.

Položila mu ruce na hrud', aby ho vytlačila ze dveří. I když to nebylo vstřícné gesto, po těle se mu rozlil hřejivý pocit, jako by ho zasáhl elektrický proud. Pak do něj tvrdě strčila a on se zapotácel a vyklopýtal přes práh do chladného večerního vzduchu.

„Ať zvítězí to nejlepší knihkupectví!“ zvolala a za-

bouchla mu dveře před nosem. Když otáčela ceduli ZAVŘENO, ještě stačil zahlédnout její vztyčený prostředníček, zatímco tam stál za zvuku cinkajících zvonků nade dveřmi, které jako by se mu vysmívaly.

3. kapitola

KOMPLIKACE SE STUPŇUJÍ

Pondělí nemohlo přijít dostatečně rychle. Flek byl konečně pryč a dalo by se mluvit o tom, jak bylo jeho předání trapné, ale naštěstí už to bylo za ní. Teď se musela vypořádat s romantickou lapálií úplně jiného druhu.

„Říkám ti, že Amor je komik,“ podotkla Autumn.

Summer si prohlížela stylizované písmo a elegantní ražbu, nenacházela však ani stopu po humoru. Když člověk dostane pozvánku na svatbu, obvykle se z toho raduje, jako by byl Štědrý den, ale Summer to spíš připadalo jako aprílový žertík.

„Prosím, řekni mi, že tam nepůjdeš,“ dožadovala se Autumn. Její výraz na obrazovce Summeřina telefonu byl divoký.

„Ještě jsem se nerozhodla.“ Stejně jako se nedokázala rozhodnout, jaké to v ní vlastně vyvolává pocity být pozvána na svatbu svého bývalého.

Ještě před deseti měsíci spolu mluvili o své vlastní svatbě, protože to měl být další logický krok a Ken nebyl nic jiného než logicky uvažující muž. A teď si bral jinou ženu – podívala se na titul „MUDr.“ před jménem Kenovy snoubenky a zasténala.

Samozřejmě, že její náhradnice byla doktorka.

Věděla, že tento okamžik přijde, počítala s tím celé měsíce. Ale vidět přímý důkaz, že se její bývalý oficiálně tak rychle posunul dál, bylo něco jiného. V hloubi duše věděla, že Ken pro ni není ten pravý, a jelikož vždycky fandila opravdové lásce, ze srdce mu to přála. Ale proč ona nemohla najít tu svou jako první?

Upustila pozvánku na noční stolek a přešla ke skříni.

„Cože?“ Autumnin hlas zněl z telefonu tak silně, že se rozléhal celou budovou. „Asi jsem tě špatně slyšela, protože ty v žádném případě nemůžeš uvažovat o tom, že bys šla na svatbu toho kreténa. Podívej se mi do očí a pověz mi, že to pozvání okamžitě odmítneš.“ Summer se své sestře do očí nepodívala. Bála se, že by Autumn v jejím pohledu mohla vyčíst zklamání. „Můžu ti pomoci nakreslit vztyčený prostředníček, jestli chceš.“

„Rozešli jsme se v dobrém,“ povzdechla si Summer.

„On se s tebou rozešel. A ty jsi dovolila, aby to bylo v dobrém.“

Summer neviděla smysl v tom, aby dělala problémy. Nebylo to přece tak, že by se Ken záměrně rozhodl zlomit jí srdce. Jen šel za hlasem toho svého, které ho zavedlo do Los Angeles k vysněné práci. A zřejmě i k vysněné dívce.

„Máš pravdu. Nepůjdu tam. Vlastně tu pozvánku rovnou hodím do koše.“

„Výborně!“

„Přejdeme teď k důležitější věci.“ Summer opřela svůj mobil o stěnu a s pomocí knihy ho zajistila ve vzpřímené poloze, zatímco se přehrabovala ve skříni. Vytáhla šaty a přidržela si je na hrudi. Podívala se na sebe do zrcadla. Byly jednoduché, sofistikované a elegantní, přesně podle jejích představ. „Co

říkáš na ty šaty, které jsem měla na sobě na oslavě výročí mámy a táty?“

Nastalo dlouhé, napjaté ticho. Summer se v duchu obrnila proti sestřině odsuzujícímu rozsudku. „Ty černé s vroubkovaným límcem?“ zeptala se Autumn právě ve chvíli, kdy si je Summer přetáhla přes hlavu, postavila se před telefon a zavlnila se v bocích. „V žádném případě. Vypadáš v nich jako Morticia.“

„Když jsem si je kupovala, říkala jsi, že jsou to univerzální šaty.“ Jinak by si je Summer nekoupila. Musela si přiznat, že v módě se moc nevyzná, zatímco Autumn byla královnou módy. V podstatě byly úplné protipóly.

Summer a Autumn nebyly normální dvojčata. Byly zrcadlová dvojčata, což znamenalo, že byly asymetrické. Stejně, ale naopak. Autumn měla srdce na levé straně a Summer na pravé. Autumn měla dolíček na levé tváři, Summer na opačné. Byly jako dva hrášky v jednom lusku.

Dokonce i jejich povahy byly protikladné. Autumn snad nikdy nepotkala člověka, se kterým by se nedokázala spřátelit. Vypadala jako modelka, chovala se jako studentka a žila jako influencerka – dokonce pracovala jako tvůrkyně obsahu na sociálních sítích pro jednu středně velkou reklamní společnost. Její energie a společenská a temperamentní osobnost – nemluvě o prsou – přitahovaly muže jako vosy na med.

Summer byla ta spolehlivá a přemýšlivá, zatímco Autumn byla spontánní a charismatická. Sečteno a podtrženo, Summer byla jin a Autumn jang – nečekané spojení s nezlomitelným poutem.

„Koupila sis je beze mě a pak jsi mi tvrdila, že se nedají vrátit. Co jsem ti na to měla říct?“ zeptala se Autumn.

„Že vypadám jako Morticia.“

„Nejsou tak hrozné, ale do podcastu se nehodí.“

„To je smysl podcastu, nikdo mě neuvidí.“

„Ale *ty* se uvidíš, a to, jak se oblečeš, ovlivní to, jak budeš působit na posluchače. Máš být romantický guru, ne vypadat, jako bys šla na pohřeb tetičce Cecilii.“

„Tetička Cecilie nejspíš pocítí tu energii, kterou jsi právě vyslala do vesmíru.“ Jejich teta byla nejen brilantní podnikatelka, ale také se v dobré víře považovala za věštkyňu.

„Počkej chvíli, přišla mi zpráva.“ Autumn zbledla. „Panebože,“ zašeptala. „To je teta Cecilie.“

„Říkala jsem ti to.“ Summer se snažila potlačit úsměv. Cecilia jí před chvílí poslala esemesku s dotazem, co by si jejich máma přála k narozeninám. Jeli-kož Autumn byla celá po mámě, napsala tetě Cecilii, že kontaktovala to nesprávné dvojče. „Tak co kdy-bych si vzala ty modro-bílé maxi šaty?“

„Chceš vypadat jako námořník?“ Autumnina tvář zaplnila celou obrazovku. „Summs, jsi nádherná a ry-zí a věříš v romantiku tak, jako máma věří, že klí-čem k dokonalé pleti jsou opalovací krémy a klobou-ky. A tak, jako já věřím v tebe.“

Summer chvíli trvalo, než zpracovala sestřina slo-va, a když znovu promluvila, její hlas byl plný emocí. „To říkáš jenom proto, že jsi moje sestra.“

„A proto bych ti nikdy nekecala. Máš tu nejkrásněj-ší a nejněžnější duši. A potřebuješ outfit, který to pod-trhne.“

„To je těžký úkol.“ Zítřejší podcast navíc nebyl jen tak obyčejný. Zítra se měl vysílat Summeřin první podcast, ve kterém bude diskutovat s hostem na téma květnové neočekávanější romantické knihy. S Au-tumninou pomocí získala Summer přes deset tisíc sle-dujících a chtěla udělat dobrý dojem.